

ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΥ
**ΚΡΑΤΙΚΗ ΟΡΧΗΣΤΡΑ
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ**

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΗ ΠΕΡΙΟΔΟΣ
2004-2005

Διευθυντής ορχήστρας
Alun Francis

Σολίστ
Γιάννης Βακαρέλης
(Πιάνο)

Παρασκευή 3 Ιουνίου 2005

ΜΕΓΑΡΟ ΜΟΥΣΙΚΗΣ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΥ
**ΚΡΑΤΙΚΗ ΟΡΧΗΣΤΡΑ
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ**

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΗ ΠΕΡΙΟΔΟΣ
2004-2005

Διευθυντής ορχήστρας
Alun Francis

Σολίστ
Γιάννης Βακαρέλης
(Πιάνο)

Παρασκευή 3 Ιουνίου 2005

ΜΕΓΑΡΟ ΜΟΥΣΙΚΗΣ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

Παρασκευή 3 Ιουνίου 2005

ΩΡΑ ΕΝΑΡΞΗΣ: 21:00

C. Ives

Το Κεντρικό Πάρκο στο σκοτάδι
I. Molto Adagio (8')

G. Gershwin

Κοντσέρτο για πιάνο και ορχήστρα σε Φα μείζονα
I. Allegro, Adagio
II. Andante con moto
III. Allegro agitato (31')

Διάλειμμα

A. Copland

Συμφωνία αρ. 2 (σε Α' Εκτέλεση από την Κ.Ο.Θ.)
I. Incisivo
II. Espressivo
III. Preciso e ritmico (15')

A. Copland

"Rodeo": Τέσσερα χορευτικά επεισόδια
I. Buckaroo Holiday
II. Corral Nocturne
III. Saturday Night Waltz
IV. Hoe-Down (18')

ALUN FRANCIS Ο Alun Francis είναι αρχιμουσικός της Φιλαρμονικής Ορχήστρας του Thuringen και προσκεκλημένος αρχιμουσικός στη Φιλαρμονική Ορχήστρα του Zagreb. Επίσης, διδάσκει διεύθυνση ορχήστρας στο Πανεπιστήμιο του Ζάγκρεμπ.

Είναι αρχιμουσικός σε επτά διαφορετικές ορχήστρες στην Ευρώπη και Αμερική, στις οποίες συμπεριλαμβάνονται τρεις γερμανικές ορχήστρες και δύο ιταλικές ορχήστρες. Ο Alun Francis εμφανίζεται συχνά στις μουσικές πρωτεύουσες του κόσμου, όπως είναι το Λονδίνο, το Βερολίνο, το Μιλάνο, το Άμστερνταμ και η Νέα Υόρκη.

Τα τελευταία 38 χρόνια έχει διευθύνει σχεδόν διακόσιες διαφορετικές ορχήστρες σε πάνω από τριάντα χώρες. Ενδεικτικά αναφέρονται η Συμφωνική Ορχήστρα του Λονδίνου, η Βασιλική Φιλαρμονική Ορχήστρα (Royal Philharmonic Orchestra), η Ορχήστρα Deutsche Sinfonie του Βερολίνου, η Φιλαρμονική Ορχήστρα της Στοκχόλμης, όλες οι ορχήστρες του Β.Β.Σ., η Συμφωνική Ορχήστρα της Σουηδικής Ραδιοφωνίας, η Ορχήστρα της Ραδιοφωνίας της Κολωνίας, οι Συμφωνικές Ορχήστρες της Ραδιοφωνίας του Βερολίνου, της Φρανκφούρτης, του Ανόβερο, της Βασιλείας, κ.ά.

Το 1983 ο Alun Francis κέρδισε το βραβείο της «καλύτερης κλασικής ηχογράφησης της χρονιάς» από τους βρετανικούς Sunday Times. Επίσης, απέσπασε την πρώτη θέση στα Βραβεία Κλασικής Μουσικής «MIDEM» στις Κάννες, στην κατηγορία «ηχογραφήσεις σε CD».

Ο Alun Francis δραστηριοποιείται παράλληλα ως επιτυχημένος συνθέτης, έχοντας συνθέσει μουσική για το θέατρο και τον κινηματογράφο, καθώς και έργα κλασικής μουσικής, που έχουν εκδοθεί στο Λονδίνο και στη Νέα Υόρκη.

ΓΙΑΝΝΗΣ ΒΑΚΑΡΕΛΗΣ Ο πιανίστας Γιάννης Βακαρέλης γεννήθηκε στη Θεσσαλονίκη. Μετά από σπουδές στο Κρατικό Ωδείο, φοίτησε στη Μουσική Ακαδημία της Βιέννης και αργότερα στο Λονδίνο με τη Μαρία Κούρτσιο. Τελειοποίησε την τεχνική του πλάι στον Μπρούνο Λεονάρντο Γκέλμπερ και το Νικήτα Μαγκάλοφ.

Το 1979 κέρδισε το πρώτο βραβείο στο διαγωνισμό Βασίλισσα Σοφία της Μαδρίτης. Ακολούθησε μια λαμπρή σταδιοδρομία, που περιλαμβάνει συνεργασίες με διάσημους αρχιμουσικούς, όπως ο Lorin Maazel, Colin Davis, Simon Rattle, Kurt Masur, Mstislav Rostropovitch, Neville Marriner, Vladimir Ashkenazy, Yehudi Menuhin, Marek Janowski, Charles Dutoit, κ.ά.

Μεταξύ άλλων έχει συμπράξει με τις ορχήστρες Γκεβαντχάους της Λειψίας, Συμφωνική Ορχήστρα της Βαυαρικής Ραδιοφωνίας, Φιλαρμόνια του Λονδίνου, Συμφωνική Ορχήστρα της πόλης του Μπερμινγκχαμ, Βασιλική Φιλαρμονική Ορχήστρα του Λονδίνου, Ορχήστρα του Αγίου Μαρτίνου των Αγρών, Εθνική Ορχήστρα της Γαλλίας και Στατσκαπέλλε της Δρέσδης.

Εμφανίζεται συχνά σε διεθνή φεστιβάλ και σε μεγάλες αίθουσες συναυλιών: Αίθουσα της Φιλαρμονικής του Βερολίνου, αίθουσα του Συλλόγου Φίλων της Μουσικής (Musikverein) της Βιέννης, Royal Festival Hall του Λονδίνου, Festspielhaus του Ζάλτσμπουργκ, Auditorio της Μαδρίτης, Concertgebouw του Άμστερνταμ και Tonhalle της Ζυρίχης. Πραγματοποίησε, επίσης, εμφανίσεις στα φεστιβάλ Schleswig-Holstein, London Proms, Brescia-Bergamo, Spoleto, Echternach, Sintra, Amsterdam, Berlin Festtage και Menuhin Festival Gstaad.

Από τους συνεργάτες του στον τομέα της μουσικής δωματίου ξεχωρίζουν οι Steven Isserlis, Heinrich Schiff, Misha Maisky, Vladimir Spinakov, Augustin Dumay, Pierre Amoyal, Michel Portal και Ensemble Wien.

Έχει ηχογραφήσει για τη ραδιοφωνία και την τηλεόραση πολλών ευρωπαϊκών χωρών (BBC, RAI, France 3, RTL), ενώ οι δίσκοι του, που κυκλοφόρησαν από τις εταιρίες RCA, ASV, PRO Records, απέσπασαν εξαιρετικές κριτικές.

Στα μελλοντικά του σχέδια περιλαμβάνονται συνεργασίες μεταξύ άλλων με τη Φιλαρμονική Ορχήστρα του Ισραήλ, υπό τη διεύθυνση του Mstislav Rostropovitch, την Ορχήστρα των Παρισίων, υπό τη διεύθυνση του Cristoph Eschenbach, την Εθνική Ορχήστρα της Ισπανίας και τον Frùbeck de Burgos, την Ορχήστρα του Καπιτωλίου της Τουλούζης και τον Michel Plasson, τη Γερμανική Συμφωνική Ορχήστρα του Βερολίνου, υπό τη διεύθυνση του Kent Nagano.

Από το 1992 ο Γιάννης Βακαρέλης είναι καλλιτεχνικός διευθυντής του φεστιβάλ του Ναυπλίου. Το 1997 του απονεμήθηκε το Μεγάλο Βραβείο Μουσικής της Ένωσης Ελλήνων Μουσικών και Θεατρικών Κριτικών. Το 2000 ο Πρόεδρος της Δημοκρατίας του απένειμε το Χρυσό Σταυρό του Τάγματος του Φοίνικος και το 2002 το Φεστιβάλ Ναυπλίου βραβεύτηκε με το Μέγα Βραβείο του καλύτερου πολιτιστικού θεσμού της χώρας από την Ένωση Ελλήνων Μουσικών και Θεατρικών Κριτικών.

CHARLES IVES (1874 - 1954)

ΤΟ ΚΕΝΤΡΙΚΟ ΠΑΡΚΟ ΣΤΟ ΣΚΟΤΑΔΙ

Η μουσική της Αμερικής έχει ποικιλόμορφες ρίζες (μετανάστες από την κεντρική Ευρώπη, κυρίως από την Αγγλία, σκλάβοι από την Αφρική, ιθαγενείς Ινδιάνοι κ.ά.), οι οποίες αφομοιώνονται από τα στοιχεία της έντεχνης μουσικής του 19ου αιώνα. Παράλληλα, ωστόσο, αρχίζουν μερικοί Αμερικανοί συνθέτες να αποτινάζουν τα ξένα στοιχεία και να προβάλλουν πιο έντονα το αφροαμερικανικό ιδίωμα.

Εδώ έρχεται ο χαρισματικός και ιδιότροπος Τσαρλς Άιβς (1874-1954) για να δώσει ζωτική διέξοδο μέσα από προφητικές εκφάνσεις σύγχρονης μουσικής.

Οι πηγές των μουσικών παραστάσεων στα παιδικά του χρόνια τρέφονται από ύμνους της εκκλησίας, τα λαϊκά τραγούδια, τις μπάντες (ο πατέρας του ήταν διευθυντής μπάντας) στις παρελάσεις των εορτών, κ.ά.. Χωρίς ουσιαστικά να έχει μεθοδική μουσική παιδεία, ο Άιβς ενώνει τα στοιχεία των ακουσμάτων αυτών και τα επεξεργάζεται σε ένα καθαρά προσωπικό ιδίωμα, χρησιμοποιώντας την πολυτονικότητα, την ατονικότητα, την πολυαρμονία και την πολυρρυθμία, καθώς και μικροδιαστήματα, πολύ πριν το πράξουν οι Στραβίνσκι, Μπάρτοκ, Σαίνμπεργκ και άλλοι.

Ο Άιβς, ωστόσο, κατάλαβε πως οι σύγχρονοι του δεν ήταν ακόμη έτοιμοι να αποδεχτούν τη μουσική του. Γι' αυτό αποφασίζει να δουλέψει ως επιχειρηματίας στο χώρο των ασφαλίσεων, κάτι που του αποφέρει μάλιστα μεγάλο κέρδος και, κατά συνέπεια, την απαραίτητη οικονομική ανεξαρτησία ώστε να ασχολείται με τη σύνθεση στον ελεύθερο χρόνο του.

Κεντρική θέση στο ορχηστρικό έργο του καταλαμβάνουν οι τέσσερις συμφωνίες του, με αναφορές σε προσωπικά δεδομένα. Αλλά και στα υπόλοιπα έργα του Άιβς εμφανίζονται κάποιες θεματικές, που δεν θεωρούνται, όμως, προγραμματική μουσική. Σε αυτή την κατηγορία έργων ανήκει και το *Central Park in the Dark* (Το Κεντρικό Πάρκο στο σκοτάδι, 1906), που αρχικά προοριζόταν να συνδυαστεί με το έργο *Το αιώνιο αναπάντητο ερώτημα*.

Για το *Κεντρικό Πάρκο στο σκοτάδι*, ο συνθέτης σημειώνει τα εξής:

«Το κομμάτι αυτό θέλει να είναι μία "ηχητική εικόνα" των ήχων της φύσης και των συμβάντων, που οι άνθρωποι θα άκουγαν περίπου τριάντα χρόνια πριν (προτού οι μηχανές εσωτερικής καύσης και το ραδιόφωνο μονοπωλήσουν τη γη και τον αέρα), όταν κάθονταν σε ένα παγκάκι στο Κεντρικό Πάρκο μια ζεστή καλοκαιρινή νύχτα. Τα έγχορδα εκπροσωπούν τους ήχους της νύχτας και τη σιγή του σκοταδιού -που διακόπτεται από ήχους [το υπόλοιπο της ορχήστρας] από το Καζίνο πέρα από τη γέφυρα - από τραγουδιστές του δρόμου ... - από κάποια "νυχτοπούλα" που σφυρίζουν το εμβατήριο του *Freshman* - από μια παρέλαση του δρόμου - από πιανόλες που παίζουν ανταγωνιστικά κάποια ragtime στην πολυκατοικία - ένα παρσβεστικό όχημα, ένα άλογο που φεύγει καλπάζοντας κ.ά. - πάλι ακούγεται το σκοτάδι- μια ηχώ πάνω από τη γέφυρα - και επιστρέφουμε σπίτι».

Το ενδιαφέρον στοιχείο στο έργο αυτό είναι, πέρα από την δημιουργία μουσικών εικόνων, ότι ο συνθέτης ζητάει από την ομάδα των εγχόρδων να παίζει τα δέκα μέτρα του θέματος τους

(που επαναλαμβάνεται σε αναπτυσσόμενη μορφή) επιταχύνοντας ρυθμικά, ανεξάρτητα από τα υπόλοιπα όργανα της ορχήστρας. Ύστερα από τη μεγάλη κορύφωση επανέρχεται η αρχή του έργου. Αυτή η «διαφορά φάσης» δεν ήταν δυνατόν να σημειωθεί στην εποχή του συνθέτη -εξού και, για καλύτερα αποτελέσματα, ο Άιβς προτείνει να υπάρχουν δύο διευθυντές ορχήστρας.

Σαράντα χρόνια μετά τη σύνθεση, το *Κεντρικό Πάρκο στο σκοτάδι* πρωτοπαρουσιάστηκε στις 11 Μαΐου του 1946 από μια ορχήστρα δωματίου των φοιτητών της Julliard School of Music, με διευθυντή τον Theodore Bloomfield. Αν και ο Άιβς ήταν πραγματικά πρωτοπόρος, και όχι μόνο για την αμερικανική μουσική, πολλά από τα έργα του εκτελέστηκαν αρκετά χρόνια μετά τη σύνθεσή τους, οπότε και έφεραν την αναγνώριση στο δημιουργό τους. Ουσιαστικά, ωστόσο, η συμβολή του αναγνωρίστηκε μετά το θάνατό του.

Evelin Voigtmann

GEORGE GERSHWIN (1898-1937)

ΚΟΝΤΣΕΡΤΟ ΓΙΑ ΠΙΑΝΟ ΚΑΙ ΟΡΧΗΣΤΡΑ ΣΕ ΦΑ ΜΕΙΖΟΝΑ

Μετά τη μεγάλη επιτυχία που είχε η *Γαλιζία Ραψωδία* (1924), ο διευθυντής της Συμφωνικής Εταιρείας της Νέας Υόρκης, Walter Damrosch, ανέθεσε στον Γκέρσουιν τη σύνθεση ενός κοντσέρτου για πιάνο και ορχήστρα. Το έργο αυτό παίχθηκε για πρώτη φορά στο Carnegie Hall στις 3 Δεκεμβρίου του 1925 από τη Συμφωνική Ορχήστρα της Νέας Υόρκης, με διευθυντή τον Walter Damrosch και σολίστα τον ίδιο το συνθέτη.

Από νωρίς ο Γκέρσουιν ενδιαφέρθηκε για τα "songs" και τη μουσική των νέγων, τη τζαζ, καθώς και για τον αυτοσεξδιασμό στο πιάνο. Αργότερα έγραψε «συμφωνική τζαζ», που έγινε μόδα μετά το 1920. Ήταν ένα είδος σύνδεσης της ψυχαγωγικής μουσικής της εποχής του με τη μουσική της τζαζ και παιζόταν από μεγάλες ορχήστρες (σε αντίθεση με τις μικρές μπάντες της τζαζ). Ιδιαίτερα στο κοντσέρτο του για πιάνο και ορχήστρα ο Γκέρσουιν κατάφερε να συνδέσει την κλασική μορφή του κοντσέρτου με τη τζαζ. Έτσι το έργο γίνεται ιδιαίτερα ελκυστικό με τους ζωντανούς χορευτικούς ρυθμούς του, που συνδυάζονται με τις, γεμάτες έμφαση αλλά και δύναμη, μελωδικές ιδέες. Η φόρμα του κοντσέρτου, βέβαια, δεν είναι η συνηθισμένη αυστηρή φόρμα της сонάτας. Χρησιμοποιώντας στο τρίτο μέρος πάλι τις μελωδίες του πρώτου και του δεύτερου μέρους, και προς το τέλος το αρχικό μοτίβο του τύμπανου, ο Γκέρσουιν δημιουργεί μια θεματική σχέση ανάμεσα στις τρεις κινήσεις του κοντσέρτου και δίνει ενότητα στη σύνθεση.

Το κέντρο του κοντσέρτου το αποτελεί ένα πολύ ήρεμο, τρυφερό και ελαφρά μυστηριώδες μέρος, στο οποίο βασικό ρόλο παίζουν τα πνευστά στο σύνολό τους. Ιδιαίτερο σολιστικό ρόλο παίζει η πολύ εκφραστική τρομπέτα με σουρντίνα, παρουσιάζοντας έτσι με θαυμάσιο τρόπο την αντίθεση της «μικρής μπάντας» με τη μεγάλη ορχήστρα.

Η μεγάλη δεξιοτεχνία του συνθέτη φαίνεται ακριβώς σε αυτήν του τη δυνατότητα να συνδυάσει τους παραδοσιακούς κανόνες ή φόρμες με τη ζωντανή μουσική της εποχής του, ακόμη και αν αυτή έχει μια τελείως διαφορετική προέλευση.

Evelin Voigtmann

AARON COPLAND (1900-1990)

ΣΥΝΤΟΜΗ ΣΥΜΦΩΝΙΑ (ΑΡ. 2)

Ο Αarών Κόπλαντ (1900-1990) είναι χαρακτηριστικός εκπρόσωπος των Αμερικανών συνθετών του 20ου αιώνα, αφού ενσωματώνει στο έργο του πλήθος αμερικανικών μουσικών ιδιωμάτων.

Σε ηλικία 14 ετών ξεκίνησε μαθήματα πιάνου στο Μπρούκλιν και μετά τον πρώτο Παγκόσμιο Πόλεμο πήγε στο Παρίσι, όπου ήταν ένας από τους πρώτους Αμερικανούς μαθητές της περίφημης Νάντια Μπουλανζέ, για την οποία έγραψε και μία *Συμφωνία με εκκλησιαστικό όργανο*. Στο Παρίσι επηρεάστηκε, επίσης, από τη μουσική των Ραβέλ, Στραβίνσκι και Μιγιώ.

Επιστρέφοντας στην πατρίδα του, το 1924, ο Κόπλαντ μελέτησε τις δυνατότητες που του προσέφερε η τζαζ, η πολυτονικότητα και η αμερικανική και νοτιοαμερικανική λαϊκή μουσική, καταλήγοντας σε ένα «κοσμοπολίτικο» σtil με νεοκλασικιστικά στοιχεία, που χαρακτηρίζουν για παράδειγμα τις τρεις του *Συμφωνίες*, τη *Σονάτα για πιάνο* και το *Κοντσέρτο για κλαρινέτο και ορχήστρα*.

Πιο γνωστός έγινε με τη μουσική του για τον κινηματογράφο, καθώς και τα τρία μπαλέτα του *Billy the Kid* (1938), *Rodeo* (1942) και *Appalachian Spring* (1944). Τα τελευταία χρόνια της ζωής του ο Κόπλαντ ασχολήθηκε περισσότερο με τη διδασκαλία και τη διεύθυνση ορχήστρας. Έγραψε, επίσης, θεωρητικά κείμενα για τη μουσική.

Η *Short Symphony* (*Σύντομη Συμφωνία*) γράφτηκε μεταξύ 1931 και 1933. Η πρώτη εκτέλεση έγινε στις 23 Νοεμβρίου 1934 στην πόλη του Μεξικού από την Εθνική Συμφωνική Ορχήστρα του Μεξικού, υπό τη διεύθυνση του Carlos Chavez, στον οποίο και είναι αφιερωμένη.

Ο ίδιος ο Κόπλαντ σημείωσε για τη συμφωνία αυτή: «Σ' αυτό το έργο συνέχισα την προσπάθεια, που ξεκίνησα με τις *Piano Variations*, για να αναπτύξω το ύφος μου και αρμονικά και ρυθμικά. Βασική επιδίωξη της *Short Symphony* είναι ο συνδυασμός πολύπλοκων ρυθμών με ξεκάθαρες δομές. Σχετικά με την ηχητικότητα, οι πιο σύνθετες ρυθμικά στιγμές έχουν μια συγκεκριμένη ελαφρότητα και διαύγεια. Το έργο χωρίζεται σε τρία μέρη (γρήγορα, αργά, γρήγορα), που παίζονται χωρίς διακοπή. Το α' μέρος έχει χαρακτήρα σαν ένα σκέρτσικο. Το β' μέρος χωρίζεται σε τρεις σύντομες ενότητες -η πρώτη φτάνει σε μια διάφωνη κορύφωση, έχει έντονη αντίθεση με τη μελωδική μεσοία ενότητα, και επιστρέφει στην αρχή. Το φινάλε είναι για άλλη μια φορά φωτεινό σε χρώματα και ρυθμικά περιήλοκο».

Λόγω της ρυθμικής πολυπλοκότητας της συμφωνίας αυτής, οι μαέστροι Στοκόφσκι και Κουσεβίτσκι δεν τόλμησαν αρχικά να την παρουσιάσουν στις Ηνωμένες Πολιτείες. Έτσι, η πρώτη εκτέλεση του έργου στις ΗΠΑ έγινε το 1944 με τη Συμφωνική

Ορχήστρα του NBC, υπό τη διεύθυνση του Στοκόφσκι. Στο μεταξύ, ο Κόπλαντ είχε κάνει το 1937 μια επεξεργασία του έργου σε *Σεξετίτο για κλαρινέτο, πιάνο και κουαρτέτο εγχόρδων* και σ' αυτή τη μορφή έγινε ένα από τα πιο πετυχημένα έργα του συνθέτη.

Evelin Voigtmann

AARON COPLAND (1900-1990)

RODEO: ΤΕΣΣΕΡΑ ΣΥΜΦΩΝΙΚΑ ΕΠΙΣΟΔΙΑ

Τα «Ρωσικά Μπαλέτα του Μόντε Κάρλο» έδωσαν παραγγελία στη χορογράφο Agnes de Mille και στο συνθέτη Aaron Copland, οι οποίοι συνεργάστηκαν για να δημιουργήσουν ένα μπαλέτο που θα παρουσιαζόταν στη σεζόν 1942-1943. Με αυθεντικό τίτλο *Το φλερτ στο ράντσο Burnt*, το *Ροντέο* ανεβάστηκε για πρώτη φορά στη Μητροπολιτική Όπερα στις 16 Οκτωβρίου του 1942, σε σκηνοθεσία του Oliver Smith και κοστούμια του Kermit Love.

Τη χορογραφική ιδέα τη συνέλαβε η de Mille και την περιγράφει ως εξής: «Σε ολόκληρη την αμερικανική Δύση, το ροντέο τα απογεύματα του Σαββάτου είναι παράδοση. Στα απομονωμένα ράντσα, αλλά και στα εμπορικά κέντρα και τις πόλεις, τα χέρια "λύνουν και δένουν" για να επιδείξουν τη δεξιοτεχνία τους. Στα πιο ξεμοναχισμένα ράντσα, το ροντέο γίνεται μπροστά σ' ένα μικρό κοινό από εργάτες, γυναίκες, και όσους γείτονες μπορούν να πεταχτούν ως εκεί.

Μετά την απογευματινή παράσταση ακολουθούσε συνήθως ένας βραδινός χορός στο σαλόνι του ράντσο.

Η κεντρική ιδέα του μπαλέτου είναι βασική. Έχει σχέση με το πρόβλημα που αντιμετωπίζουν όλες οι αμερικανίδες από τότε που ήρθαν στη χώρα οι πρώτοι πιονέροι και που δε σταμάτησε να τις απασχολεί καθ' όλη τη διάρκεια της ιστορίας της πατρίδας τους: Πώς να βρουν τον κατάλληλο άντρα».

Η μουσική γράφτηκε τον Ιούλιο του 1942 και η ενορχήστρωση της έγινε το Σεπτέμβριο του ίδιου έτους. Από το μπαλέτο ο συνθέτης σχημάτισε μια ορχηστρική σουίτα για συναυλιακή εκτέλεση με τον τίτλο: «Τέσσερα χορευτικά επεισόδια από το *Ροντέο*: I. *Buckaroo Holiday*, II. *Corral Nocturne*, III. *Saturday Night Waltz*, IV. *Hoe-Down*».

Η μουσική εμπεριέχει μερικά λαϊκά αμερικανικά τραγούδια. Πηγές για αυτά ήταν οι ανθολογίες *Our Singing Country* των John A. και Alan Lomax και *Traditional Music of America* της Ira Ford. Από την ανθολογία του Lomax ενσωματώθηκαν δύο τραγούδια στο πρώτο επεισόδιο: το *If he'd be a buckaroo by his trade* και το *Sis Joe*. Το ρυθμικό πλούτιο του *Sis Joe* ο συνθέτης τον αξιοποίησε ευρύτερα, ενώ ένας τετράγωνος χορός με τον τίτλο *Bonyparte* αποτελεί το κύριο θέμα του *Hoe-Down*. Αντίθετα, το *Corral Nocturne* δεν περιέχει λαϊκά στοιχεία.

Τρία επεισόδια του *Ροντέο* εκτελέστηκαν για πρώτη φορά σε μια συναυλία της Boston Pops Orchestra υπό τον Arthur Fiedler, στις 28 Μαΐου 1943. Η «πρώτη» ολόκληρης της σουίτας έγινε από τον Alexander Smallens στα Stadium Concerts τον Ιούλιο του 1943 με τη Philharmonic Symphony της Νέας Υόρκης.

+ Κώστας Γριμάδης

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 10 ΙΟΥΝΙΟΥ
ΜΕΓΑΡΟ ΜΟΥΣΙΚΗΣ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ
ΩΡΑ ΕΝΑΡΞΗΣ: 21:00

N. Σκαλκώτας:

«Πομπή προς τον Αχέροντα»
Ενορχήστρωση Κ. Δεμερτζή
(Α' Παγκόσμια Εκτέλεση)

N. Σκαλκώτας:

Διπλό κοντσέρτο για βιολί και ορχήστρα
Ενορχήστρωση Κ. Δεμερτζή
(Α' Εκτέλεση στη Θεσσαλονίκη)

F. Mendelssohn- Bartholdy:

Συμφωνία αρ. 3 σε λα ελάσσονα, έργο 56 (Σκωτική)

Βασίλης Χριστόπουλος Διευθυντής ορχήστρας

Σίμος Παπάνας Βιολί

Γιώργος Δεμερτζής Βιολί

Δύο πρώτες παρουσιάσεις της Κ.Ο.Θ. για τον Νίκο Σκαλκώτα.
Ακολουθεί η σκωτική συμφωνία του Μέντελσον, ένα
αριστούργημα του πρώιμου ρομαντισμού του 19ου αιώνα

Πληροφορηθείτε τα νέα και τις δραστηριότητες της Κ.Ο.Θ.
από τη ζωντανή ραδιοφωνική εκπομπή **Η Κ.Ο.Θ. στον**
"Λόγου και Τέχνης 100.6" με ζωντανές συνεντεύξεις και
σχόλια, κάθε Τετάρτη στις 19:00. Την εκπομπή παρουσιάζει
ο Αντώνης Σαραγιώτης.

ΧΟΡΗΓΟΣ Κ.Ο.Θ.:

GALAXIA

VACATION CLUB

ΧΟΡΗΓΟΙ ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑΣ:

ΜΑΚΕΔΟΝΙΑ ● **πανσέληνος**
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ επιλογες

ΧΟΡΗΓΟΣ ΜΟΥΣΙΚΩΝ ΟΡΓΑΝΩΝ:

ΦΙΛΙΠΠΟΣ ΝΑΚΑΣ
ΜΟΥΣΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ

ΚΑΤΑΧΩΡΗΣΗ
GALAXIA

Καλλιτεχνικός Διευθυντής
Μύρων Μιχαηλίδης
Μόνιμος Αρχιμουσικός
Κάρολος Τρικολίδης

A' Βιολιά
Εξάρχοντες
Σίμος Παπάνας
Αντώνης Σουσάμογλου
Κορυφαίοι A'
Μίκης Μιχαηλίδης
Γεώργιος Πετρόπουλος
Tutti
Μαρία Δρούγου
Μαρία Σουέρεφ
Κρυστάλλης Αρχοντής
Γεώργιος Κανδυλίδης
Εύη Δελφίνοπούλου
Ευάγγελος Παπαδημήτρης
Μαρία Σπανού
Ανδρέας Παπανικολάου
Γκρέτα Παππά
Ευτυχία Ταλακούδη
Χριστίνα Λαζαρίδου
Ευστράτιος Κακάμπουρας
Γεώργιος Γαρυφαλλάς
Έκτορας Λάππας

B' Βιολιά
Κορυφαίοι A'
Ανθούλα Τζίμα
Ντάρια Κάτσιου
Κορυφαίοι B'
Νικόλαος Αρχοντής
Αλέκτας Τζιαφέρης
Tutti
Μίμης Τοπποσίδης
Δέσποινα Παπαστεργίου
Isabelle Both
Θανάσης Θεοδωρίδης
Ευαγγελία Κουζώφ
Μαρία Εκλεκτού
Πόπη Μυλαράκη
Ελευθέριος Αδαμάπουλος
Ίγκορ Σελαμαζίδης
Μικέλ Μιχαηλίδης
Γεώργιος Κουγιουμτζόγλου

Βιόλες
Κορυφαίοι A'
Νεοκλής Νικολαΐδης
Χαρά Σειρά
Κορυφαίοι B'
Αλεξάνδρα Βόλτσι
Αντώνης Πορίχης
Tutti
Βιολέτα Θεοδωρίδου
Ειρήνη Παραλίκα
Φελίτσια Ποπίκα
Κατερίνα Μητροπούλου
Χρήστος Βλάχος
Δημήτριος Δελφινόπουλος
Ρόζα Τερζιάν

Βιολοντσέλα
Κορυφαίοι A'
Βασίλης Σαΐτης
Κορυφαίοι B'
Απόστολος Χανδράκης
Tutti
Φλέριμ Κοντογιαννάκη
Γεώργιος Μανώλας
Βίκτωρ Δάββαρης
Δημήτρης Πολυζωΐδης
Ιωάννης Στέφος
Χρήστος Γρίμπας

Κοντραμπάσο
Κορυφαίοι A'
Γεώργιος Γράλιστας
Χαράλαμπος Χειμαριός
Κορυφαίοι B'
Ιωάννης Χατζής
Ηρακλής Σουμελίδης
Tutti
Αναστάσιος Μαυρουδής
Ελένη Μπουλασίκη
Ειρήνη Παντελίδου
Λεωνίδας Κυρίδης
Γιώργος Πολυχρονιάδης
Μιχάλης Σαπουντζής

Φλάουτα
Κορυφαίοι A'
Πέτρος Σουσάμογλου
Νικόλαος Δημόπουλος
Κορυφαίοι B'
Γεώργιος Καντάσος
Γιάννης Ανισέγκος
Tutti
Νίκος Κουκίης

Όμποε
Κορυφαίοι A'
Δημήτριος Καλαξίδης
Δημήτρης Κίτσος
Κορυφαίοι B'
Νικόλαος Καλαξίδης
Ιωάννης Ραζάκωφ
Tutti
Θωμάς Μητριζάκης

Κλαρινέτα
Κορυφαίοι A'
Κοσμάς Παπαδόπουλος
Χρήστος Γραονίδης
Κορυφαίοι B'
Πόλλα Σμιθ-Διαμαντή
Αλέξανδρος Σταυρίδης
Tutti
Βασίλειος Καρατζίβας

Φαγκότα
Κορυφαίοι A'
Βασίλης Ζαρόγκας
Γιώργος Πολίτης
Κορυφαίοι B'
Κωνσταντίνος Βαβάλας
Μαρία Πουλιούδη
Tutti
Μαλίνα Ηλιοπούλου

Κόρνα
Κορυφαίοι A'
Μανώλης Ιορδανίδης
Τραϊανός Ελευθεριάδης
Κορυφαίοι B'
Βασίλειος Βραδέλης
Παντελής Φειζό
Tutti
Δημήτρης Δεσποτόπουλος

Τρομπέτες
Κορυφαίοι A'
Σπύρος Παπαδόπουλος
Γρηγόριος Νέτσakas
Tutti
Ιωάννης Σισμανίδης
Δημήτριος Κουρατζίνος

Τρομπόνα
Κορυφαίοι A'
Φιλήμων Στεφανίδης
Κορυφαίοι B'
Φώτιος Δράκος
Tutti
Ευάγγελος Μπαλάτς

Τούμπα
Κορυφαίοι B'
Γεώργιος Τηνιακούδης

Τύμπανα
Κορυφαίοι A'
Δημήτριος Βίττης

Κρουστά
Κορυφαίοι B'
Κωνσταντίνος Χανής
Tutti
Ελευθέριος Αγγουριδάκης

Άρπα
Κορυφαίοι A'
Κατερίνα Γίμα

Οι μόνιμοι μουσικοί της Κ.Ο.Θ. αναφέρονται με σειρά αρχαιότητας

Έφορος Κ.Ο.Θ.:
Ελένη Μπουλασίκη
Αναπληρωτής Εφόρου Κ.Ο.Θ.:
Ιωάννης Στέφος
Φροντιστές:
Πέτρος Γιάντης
Βοηθός φροντιστών:
Γιώργος Νιμψής